

Ο Μπόμπυ Γουόλλιαμς είν' ένας έκκεντριζός κάπως τ' ε' ε' ν' τ' λ' ε' μ' α' ν' που άλλοτε ήταν μακρόδης χαρτοπαίκτης και που σήμερα δέν πίνει πια την τράπουλα στα χέρια του.

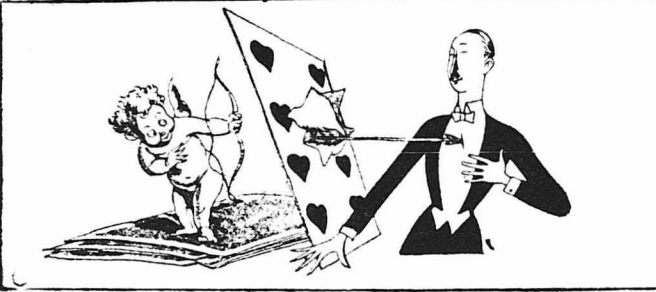
Αυτή ή ιστορία είνε λίγο υπερδεδεμένη και πρέπει κανείς να προσέξη λιγάκι σε μερικά λεπτομέρειες, αν θέλει να καταλάβη γιατί ο Μπόμπυ Γουόλλιαμς δέν παίζει πια χαρτιά.

Άκουστε λοιπόν... Όταν πέθαναν οι γονείς του, ο Μπόμπυ έζηρούνησε μια περιουσία αρκετά σεβαστή κι' άρχισε να περιφέρεται στην Εσθονία, για να γνωρίση τον κόσμο και να διασκεδάση την πλήξη του...

Το πάθος των χαρτών, τον είχε κερδίσει από την έραση που ήταν φοιτητής στην Όξφορντ. Είχε σπουδάσει τα μυστικά του παιχνιδιού και του πόκερ από τα άνωτά φιλοσοφικά ζητήματα... Η ζωή του ήταν τόσο ήπλη! Ένας τέλειος τ' ε' ε' ν' τ' λ' ε' μ' α' ν' δέν χρειάζεται να ξέρη τίποτ' άλλο, παρά το καθημερινό διάπλο του χρηματιστηρίου και τα έκλεκτά κριτικά. Όσο για το πόκερ, τίν' ένα εύχαριστο παιχνίδι κι' ο καλύτερος τρόπος για να σκοτώνη κανείς την ώρα του...

Αυτό όμως τ'ο εύχαριστο παιχνίδι κατάστρεψε τ'ο Μπόμπυ κεραιζοντάς μέσα σε λίγα χρόνια κι' ενώ πριν έπαιζε για να παίζει, στο τέλος προσπαθούσε με τα άδεια κέρδη του χαρτοπαγιών να ίσοσκειζή τον προϋπολογισμό του.

Έχανε όμως πάντα κι' είχε πάρει να ζή πια άνετα κι' αυτό τον στενοχωρούσε υπερβολικά. Το περικορο όμως ήταν δι' έπιστεσε πως άργη ή γρήγορα θα κατόρθωνε ν' αποκτήση μια μυστηριώδη δύναμη κι' ότι με τή βοήθειά της, θα ύποδούανε την τόσο άσπλη τύχη του στα χαρτιά...

ΙΤΑΛ ΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡ.Ο ΜΠΟΥΤΣΙΚΙΝΙ

Ο ΜΠΟΜΠΥ ΔΕΝ ΠΑΙΖΕΙ ΠΙΑ ΧΑΡΤΙΑ

έρωτήσα ανήνοχος.

— Τίποτα, μου απάντησε. Τίποτα... Στενοχωριζέσαι...

— Πήγαμε μαζί μερικά κοιτέγ' και όταν τον είδα έτοιμο για έμυστηρεύσεις, δέν εξαπατήθηκα πια και τον ρώτησα:

— Μπόμπυ... Κάτι μου κρύβεις... Γιατί δέν είσαι εύλακόνης μαζί μου;

— Έκείνος εσώκωσε τους όμους του, άνοξε τ'ο στόμα του και μου απάντησε:

— Άλήθεια... Μου συνέθη κάτι... Άκουσε αυτή την άτοχη κλά περιπέτριά μου...

Ό Μπόμπυ όταν αυτό τον καιρό είχε ένα τραγικό εικόλιό με μια κυρία, που είχε τρεις μικρές ελίες στην άριστερή ομοιότητά της. Όταν ο φίλος μου τις είδε για πρώτη φορά, άποσπεσε έμβολος, γιατί νόμισε ότι ή τρεις εκείνες μαύρες ελίες ήσαν ένα μαγικό σημάδι που τ'α του έφερνε πάλι τύχη... Και δέν απατήθηκε. Άρχισε να ξαναπαίζη με τον άερα ενός ανθρώπου που είνε βέβαιος ότι ή τριχ του χαμογελάει και να ξανακερδίση, όπως άλλοτε, όταν είχε τ'ο καρφί του «Ρούγ'α» στο μικρό δάχτυλό του άριστερού του χεριού...

Μά ή κυρία με τις τρεις ελίες στην ομοιότητά, πριν περάσει ένας μήνας, άρχισε να ύποπτεύεται ότι την άπατούσε με μια άλλη φίλη του και να τ'ο κάνη σε κάθε γαντιβού τους ένα σωρό σιγνές ψιλοτυπίας. Ό άθώος Μπόμπυ στην άρχή δέν έδωσε καμιά σημασία, άν κι' έφοβόταν μήπως αυτή ή γυναικα του φέρει γουουουζιά...

— Αυτή ή γυναικα, φίλε μου, ήταν τ'ο καλό μου άστρο, μου εζήγησε. Δέν ήθελα να τή χωλώ... Γι' αυτό προσπαθούσα με κάθε τρόπο να τή πείσω ότι δέν αγαπούσα καμιά άλλη γυναικα κι' ότι σε καμιά άλλη δέν ήμουν τόσο άφοσιωμένος... Μά δέν βαρύνεσαι... Δέν μπορούσα να τή πείω...

Άπό λόγο σε λόγο ξεσπασαν, όπως ήταν φυσικό, σε ζωηρές και βίαιες σκηνές. «Πές μου, τίς έθιμόναις μια μέρα ο Μπόμπυ, ποιός σου ελεε αυτή τή συκοφαντία».

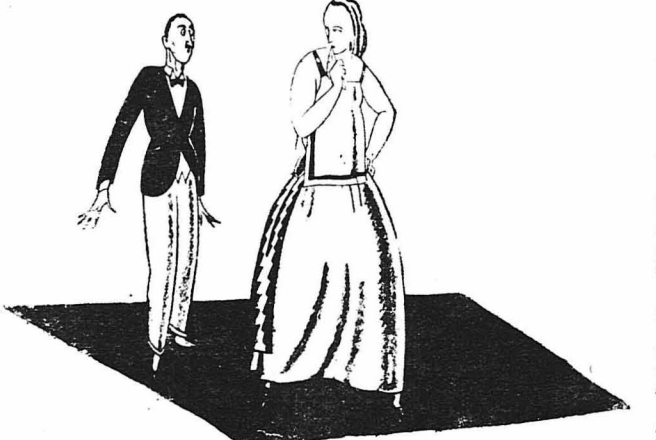
Τότε εκείνη τ'ο εζήγησε ότι είχε μάθη τις άπιστίες του από τ'α χαρτιά! Είχε πάει δηλαδή σε μια χαρτοσίχτρα για να τή ρωτήση αν ο φίλος της τήν αγαπούσε άληθινά, κι' αυτή, αφού συμβολούησε τ'α χαρτιά της, τής απάντησε ότι είχε μια άλλη φίλη!... Η χαρτοσίχτρα τής είχε δείξει ένα φάνη κοίτη δίπλα σε μια ντάμα πικά! Είχε άναγκη μήπως από καμιά άλλη άπόδειξη τής άπιστίας του; Τ'α χαρτιά έλεγαν την άλήθεια. Ό Μπόμπυ τήν άπατούσε με μια γυναικα!... Έπερσε λοιπόν να διαλέξη τή μαν από τις δυό... Δέν ύπηρεζε άλλη λύση.

Ό Μπόμπυ δέν καταδέχτηκε να δόση καμιά απάντησι σ' αυτές τις άνοησίες κι' έπήγε τ'ο βράδυ σε μια λέσχη για να παίζη. Έχασε όμως, όπως έχασε και τήν άλλη μέρα, κι' αυτή ή γυναικα εκράτησε μια δολόχη εβδομάδα!...

Μά τι συνέβαινε λοιπόν; Μήπως τ'α χαρτιά έλεγαν τήν άλήθεια; Ό δυστυχισμένος ο Μπόμπυ Γουόλλιαμς άρχισε να περνά μαρτυρικές ήμέρες, γιατί αγαπούσε με τρελλό πάθος τήν κυρία με τις τρεις ελίες. Ποιάν άλλη γυναικα αγαπούσε μ' όλη τή δύναμη τής καρδιάς του; Τί άλλο αγαπούσε πιο πολύ άτ' αυτήν;

Τί άλλο... Τ'ο κατάλαβε μια ήμέρα, τήν ώρα ακριβώς που έπήγαινε να συναντήση τή ηηότυπη κυρία. Ό Μπόμπυ μπορεί να τήν αγαπούσε αυτήν, ελάτρευε όμως περισσότερο τή Τύχη και τ'α χαρτιά!

Γιά μια στιγμή εκόπηκε ή άναπνοή του, μπροστά σ' αυτή τήν έξαρνηκή άποκάλυψη. «Ωστε λοιπόν ή χαρτοσίχτρα είχε δίκιο! Η ντάμα

— Πές μου, ποιός σου ελεε αυτή τή συκοφαντία;

Ένα βράδυ ο Μπόμπυ με πλήρσιε στη λέσχη και με μιάτα που άστραφταν από τή χαρά που έδειξε ένα παρόξενο οαχτυλίδι στο μικρό δάχτυλό του άριστερού του χεριού.

— Άγγιξε!... μου είπε κι' ένα μυστηριώδες χαμόγελο.

Όταν άκούστηρα τόν δειχτή μου άπάνω σ' αυτό τ'ο δαχτυλίδι, έπροσέξα ότι δέν ήταν τίποτ' άλλο παρά ένα μικρό τετράγωνο καρφί, λευκίμένο σε σχήμα χρώου...

Σήκωσα τότε τ'α ματτι μου και τον εκύταξα έρωτηματικά.

— Μπρωξί να παίζης χαρτιά, μου απάντησε, χωρίς να φοβάσαι πια, τουλάχιστον γι' άποψη, ότι θα χάσης... Α γ γ ι ξ ε ε τ ή ν Τ υ η λ...

Έχασα να σάς αναφέρω ότι ο Μπόμπυ Γουόλλιαμς ήταν τρομερή προληπτικός. Έπιστεσε στις μαγικές λέξεις, στους έξορκισμούς, στο κακό μάτι, στις άποφράδες ήμέρες, στους μοιραίους άρρωμους και στα μυστηριώδη φαινάτα...

Τ'ο σιδερένιο αυτό δαχτυλίδι, τ'ο τ'ο είχε στείλει ένας θεός του, ματωδής παικτής στις ίπλοδρόμους. Ήταν ένα καρφί από τ'α πέταλα του «Ρούγ'α», ενός περιφρμον καθάρσιμου άλόγου που έθιμάβησε άλλοτε στις ίπλοδρομίες του Ντέριλυ. Ό θεός του τ'ο είχε κεραιζώσει πάντα στην άλυσία του ρολογιού του. Ήταν τ'ο τ'ορ-κονό του... Είχε δέ όπως φαίνεται τ'ο δαχτυλίδι αυτό μαγική δύναμη, γιατί ο μιστρο Τζόρτζ Γουόλλιαμς, δέν έχανε ποτέ σχεδόν στις κούρσες...

Όταν έβιαθε λοιπόν τις άρχιες τ'ο άνεφρού του στα χαρτιά, διάστρεψε άμέσως να τ'ο τ'ο στείλη, γιατί τ'ώρα τ'ο ήταν άρρωστο, μιά και ή μαρτυρική ποδάγρα του δέν τον άφρινε πια να πηγαίνη στους ίπλοδρόμους και να παρακολουθί ή από κοντά τ' άγατημένα του άλογα...

Ό Μπόμπυ ήταν ο εύτυχέστερος άνθρωπος τ'ο κόσμου, όσο έννοωθε στο δάχτυλό του αυτό τ'ο πολήνοκαρφο. Έπαιζε τ'ώρα άνοητά και, κατά διαβολικήν συμπτωσι, εκέρδιζε, όχι πάντα βέβαια, άλλα τουλάχιστον τις περισσότερες φορές...

Όλα όμως τ'α πράγματα έχον ένα τέλος. Ό Μπόμπυ, αφού έθιμάβησε επί τρεις δολόχρους μήνες στα τραπέζια τ'ο παιχνιδιού και τ'ο πόκερ, βρέθηκε μια ήμέρα με... άδεια τ'α χέρια. Είχε χάσει τ'ο μαγικό δαχτυλίδι του! Τ'ο είχε άρήσει κάποιος, για να πλύνη τ'α χέρια του κι' όταν τ'ο θιμήθηκε και ξαναγύρισε να τ'ο πάρη, τ'ο δαχτυλίδι είχε γίνει άφαντο!...

Ό Μπόμπυ Γουόλλιαμς έκεινο τ'ο βράδυ είχε πολύ πένθυμη όψη,

ΠΑΛΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΝ)

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ "ΑΚΡΟΠΟΛΙ,"

(Γραμμένο για το «Μπουκέτο»)

Β'.

Α γραφεία της «Ακροπόλεως» ήταν τότε στη Στοά Παύλου, μέσα στην αυλή του Πρωκτερίου των εφημερίδων, όπου ήνε τότε διάφορα δεκαετηρία γραφεία, ή εφημερίδες «Πελασγός» και ή «Αργός του Έτους» του κ. Καλογερίδου. Στο ισόγειο κάτω ήσαν τή τυπογραφεία με τή πιεστήριο, και στο έπάνω πάτωμα τή γραφεία της Συντάξεως. Αριστέρα στην πόρτα είχε τή εγγραφή του ή Γούλιος, ή ταιχογράφος—όχι βέβαια με τίς σημερινές τελειότητες της ταιχογραφίας—στί θεώματα τή διαδομένη ήσαν τή γραφεία των συντακτών και στο βάθος τή γραφείον του μακαρίτη Γαβριηλίδη, πρό του οποίου φύλαγε άρπυγος ή Ναπολέων Δελογγής.

Η «Ακρόπολις» ήταν τότε στίς καλές της μέρες και τή έπιτελει της ήπειρήδες. Αρχισυντάκτης, θεώματα, ήταν ή Γεώργ. Μέξης, περισσότερο... Άλβανός παρά Έλλην! Κατά τόν εφορολογικό μάλιστα πόλεμο είχε κάποια διοικητική θέσι στο Άλβανικό Βασίλειο. Τώρα δέν ξέρω άν ή.

Χρονογράφος ήταν ή μακαρίτης ή Τόνος Σταβάτοβιτς, άρθρογράφος ή κ. Βοβίλης, μεταφραστής ή Ρουτλάνδος, ένας άκαταπόνητος άνθρωπος που ήξερε όλες σχεδόν τίς γλώσσες του κόσμου, συντάκτης δέ ή Νίκος Μπενιάσης, ή Σταυράτης Ράφτης, ή Γ. Ζωγράφος, ή Πέτρος Σαρχάκος, ή Χρ. Κουσιaris (στο Λονδίνο και άναστασιανής της «Εστίας»), ή Κ. Κούσουλας, ή Μουντζουρίδης, ή Μανώλης ή Ναυπλιώτης και ή Σταυράτης ή Σταματίου.

Οι περισσότεροι άπ' αυτούς σήμερα δέν υπάρχουν. Η δημοσιογραφία θέλει γιά θεσπία στο βίωσι της όλο και νέα παλληκάρια, κι' ή περισσότεροι άπ' αυτούς, όπως ή Κουσιaris, ή Μπενιάσης, ή Ράφτης, ή Ρουτλάνδος, ή Σαρχάκος, ή Ζωγράφος, ή Μουντζουρίδης, άρριξαν πολύ νέοι τόν κόσμο και μιάς έργαται.

Άνεβηκα λοιπόν ένα πρωί τή σκάλα των γραφείων της «Ακροπόλεως», ξένος κι' άγνωστος, κι' έζητησα νά δω τή διευθυντή της.

Χαμένος κόπος. Ο μακαρίτης Γαβριηλίδης είχε ώρσιμένους όπως που δεχόταν και ήταν πλέον διαπρόσιτος κι' άπό τόν ίδιο τόν πρωθυπουργό. Ξαναπήγα άργότερα. Ο Ναπολέων τότε μου είπε, ότι ή κ. διευθυντής πήγαινε τή μεσημέρι και τή άπόγευμα άργά. Πέρασε κάπως καιρός και ξαναπήγα ένα άπογευμα. Μου ήσαν όμως και τή φορά ατή ότι ή κ. διευθυντής ήταν άπασχολημένος με τόν άρχισυντάκτη. Δέν άπελάστηρα ώστόσο.

Έπιγα πάλι τή έπομένη τή μεσημέρι. Άλλά μου ήσαν ότι ή κ. Γαβριηλίδης... δέν όζειται!...

Έβάλα τότε όλα τή δυνατά μου γιά νά τόν δω, έδήλωσα ότι ή ίδιος ή Γαβριηλίδης κι' έκάλεσε τή λεγογραφικώς άπό τήν πατρίδα μου!

Έτσι καθόρθωσα νά φτάσω ως τή διευθυντή της «Ακροπόλεως». Θυμήθηκα άκρια τή γραφείον του. Δύο πολυθρόνες πέτσινες, ένα ξύλινο γραφείο ψηλό, γιά νά γράφη κανείς δοθιος ή σέ ήψηλή καρέκλα, πολλές βιβλιοθήκες, εφημερίδες ξένες, άναριθμητες σ' ένα τραπέζι και πάνω στο γραφείο και μία εικόνα του Βισσαρι στον τοίχο, ή μόνη που έστόλιζε τή γραφείον του μακαρίτη Γαβριηλίδη ως τήν τελευταία του στιγμή.

Μόλις μπήκα μέσα κι' είδα νά προσβήλ ή κεφάλι του Γαβριηλίδη άπ' τή ψυλή γραφείου του... έφοβήθηκα!

Δέν ήγα ιδεί ποτέ άλλωτε τέτοια μάτια μεγάλα και γαλανά, ζωηρά, γεμάτα λάμψη, σκιαζόμενα άπό πικρότατα φρόνια, και πίσω άπό κάτι ματογούλα χορτά και χρυσοδεμένα που τή ξεπερνούσε με τή βλέμμα του γιά νά με κοιτάξη. Τά μαλλιά του, άσπαινα και άτακτα, πύκα ήταν, στί' αλήθεια, μια επικίνδυνη αντίπαλος γιά τήν κυρία με τίς τρεις έλμας.

— Κατάλαβα τότε, κατέληξε ή Μπόμπη, ότι ήμουν ένας χαμένος άνθρωπος. Χωρίς τήν άγάπη της φίλης μου δέν μπορούσα νά περδίσω στί χωριά... Με τήν άγάπη της φίλης μου πάλι δέν μπορούσα νά παίξω χωριά, γιατί ή σπινής της και ή γροίνα της μου έφεραν γρουσουζιά... Τί έπρεπε λοιπόν νά κάνω;... Η φίλη μου είχε χωρίσει άπό τόν άντρα της κι' είχε μεγάλη παρουσία, όση άκριβώς ήταν έδω και λίγα χρόνια ή δική μου... Σκέφθηκα λοιπόν ότι ή καλύτερη λύσι θα ήταν ν' άφήσω πάλι τή χωριά, νά πάρω πάλι νά παίξω γιά νά περδίσω... Η γυνίκα θα μ' έκανε μια ήμερα ν' άποκτονήσω... Προτίμησα τότε νά παντρευτώ τή φίλη μου και νά μην ξαναπίσω πάλι τήν τραβούλα στί χέρια μου... Νά λοιπόν γιατί ή Μπόμπη Γουίλλιαμ δέν παίξει πάλι χωριά.

ΜΑΡΙΟ ΜΠΟΤΣΚΙΝΙ

έσπελασαν τή φροιά του μέτωπο, ενώ τή μυστικότητα του γροίνα και ξανά μαζί, ζωηρά κι' ατή γιά κάπως έλαναστατικά, με μισή γλώσσά πρός τή πάνω, έδιναν στο πρόσωπο του έναν ζωηρό τόνο γλωσσικής και φρόνου μαζί.

Τού είπα τή όνομά μου.
—Μποέ, σ' είπα! άπάντησε με ζωηρή φωνή. Καλώς ώρσιες!... Σ' άρσιες λοιπόν ή δημοσιογραφία; Καλά... Νά πιά νά βρής τόν Σταματίου και νά τή πιάς πός σ' έστειλα έγώ νά τόν γνωρίσης; Γεια σου!

Ότε κατάλαβα πός έπιγα. Τή φροιά κεφάλι έστριψε πάλι στα χειρογράφά του, και έγώ βρήθηκα έξω άπό τήν πόρτα.

Πέρασαν πάλιν άρκετές μέρες ως που γνώρισα τόν κ. Σταματίου ή τή Σταμάτη, όπως τόν έλέγαμε.

Τόν διάβαξα άπό πολλή καιρό στην «Ακρόπολι» και τόν φανταζόμουν γιά ήλικιακόνο και πολύ σοβαρό κύριο. Άντ' αυτού είδα ένα παιδάριο ψηλό, φρέσκο, με όμορφο πρόσωπο, άκούστατο, με ζωηρά μάτια κι' ένα γέλιο διαρκές στο στόμα. Φορούσε έναν μανδύην ήλιοτικό, ένα μπετόνι που έγύριζε στον όμο αλλά Άρταγιάν, μια πλατύγρη ρομπιούλκα και κρατούσε πάντοτε ένα ιαπωνικόνα ψυλό στο χέρι. Δέν ξέρω γιατί, τόν κρατούσε τότε και γιά... μισρά, ενώ τή χαρακτηριστικά του ήνε κανονικάτα, Άλλά έτσι καθώς έπλεε μέσα στο μπετόνι και στην περιέργη ποιητική ρομπιούλκα, ή ατή του φανόταν μεγαλύτερη άπ' ήτι ήταν πραγματικώς. Ίσως πάλι συνέβαινε αυτό γιατί είχα τήν έντύπωση ότι έβαζε τή ατή του παντού κι' εκεί άκόμα όπου δέν έφρασε!

Με τόν Σταμάτη γινίκαμε άμέσως φίλοι και έστασε πιο στενά σήμερα. Αυτός ανέλαβε νά με συστήση και στίς άλλους συντάκτες.

Ήθελε νά μου δώση και ώρσιμένο ρεπορτάζ, αλλά έγώ δέν διαζόμουν νά μπώ στην καριέρα τή δημοσιογραφική άμέσως. Προτιμούσα νά είμαι έρασιτέλης.

Ήταν τότε ή καλή εποχή των άδωων φροών που έσοφάρουν οι δημοσιογράφοι μεταξύ τους. Είχε γίνει δέ γνωστό παντού τή πάθια του καυμένου του Μουντζουρίδη, ενός νέου παιδιού που είχε έρθει τότε άπό τή Ρωσία, μετέφερε ως φυσικά διηγήματα στην «Ακρόπολι» κι' έτσι γνώρισε, γιά πρώτη φορά, στο Έλληνικό άναγνωστικό κοινό τούς Ρώσους συγγραφείς.

Τόν Μουντζουρίδη λοιπόν αυτόν έστειλε κάποια μέρα ή μακαρίτης Μπενιάσης νά ήτησει ώρσιμένη πληροφορία άπό τήν Έλληνική... προσέβη α τή Αθηνών!

Ο Σταμάτη ήταν τότε στην τετάρτη τάξη του Γυμνασίου της Πλάκας και είχε γυμνασιάζη τόν μακαρίτη Σωτήριον Σακελλαρόπουλον. Στή γυνίκα λοιπόν της όδου Θουκυρίδου και Νικητόμου έμεινε χρόνια ένας κοινωφελής, στον όποιο ή Σταμάτη άφινε προτού μπεί στο σχολείο τή μαστούνι του... Ήσαν ή μόνες στιγμές που τή έχωριζόταν. Είχε φροντίες έπισης, μαζί με τούς συμπαιθής του, όταν είχα ή Γαλλικά, νά στέλνουν άπό πούν μια ροβίκα και νά παίξη κάτω άπ' τή σχολείο Ριγολέττο και Τραδιάτα. Έτσι, όταν άρχιζε τή παιζία της ροβίνας, ή καθηγητής της Γαλλικής, ή όποιος ήταν Ζακυνθός, άφινε και μάθημα και μαθητής, και με τή χάρικα στο χέρι, ως είδος μπακέτας, παρακολουούσε τή χρόνο της μουσικής και έαγοτραγουούσε ήταλιστί, ενώ οι μαθητά του τή κρατούσαν—άβοζάκι—τό ίσο!

Όταν μιά τή διηγήθηκε αυτό ή Σταμάτη, γλάσαμε ίσρατά κι' άποφασίσαμε νά τού σηκώσουμε κι' έμεις μια φάρασα, ή όποια όμως είχε τραγικά άποτελέσματα γιά τή... μαστούνι του!

Έγνωρίζαμε ότι όσο καλά τή έπήγαινε με τούς καθηγητάς του, τόσο τή πήγαινε άσχημα με τήν Γυμνασιάζη του. Τά ταιχορίζαν μαζί διαρκώς γιατί ή μακαρίτης Σακελλαρόπουλος ήταν λιγάκι «δρόμος».

Ένα πρωί λοιπόν, όταν ή γυμνασιάζη έζητήσε τούς μαθητάς στην «Αντιγόνη» πήγαμε με τόν Ναυπλιώτη στον κοινωφελή της γυνίνας, έπήραμε τή μαστούνι του Σταμάτη και τή στείλαμε στην τάξη του ν' ένα λουστράκο, στον όποιο έδώσαμε μαζί με τή δεκάρα για τόν κόπο του και καταλλήλως όδηγία. Έπιγες λοιπόν ή λουστράκος στην τάξη, τήν ώρα του μαθηματος και φώναξε :

— Πούδς ήνε ή Σταματίου;

Τή μάθημα διεκόπη άμέσως. Ο γυμνασιάρχης εκτύπησε με περιέργεια τόν μικρό κι' ή Σταματίου σηκώθηκε όρθιος και φώναξε :

— Έγώ είμαι!...

— Έλα νά σου δώσω τή μαστούνι σου που λησιμόνησε στον κοινωφελή στή γυνίκα, τούτε ή λουστράκος και τούδωσε τή μαστούνι.

Τή τή έπακολούθησε δέν περιγράφεται.

Είπαμε τόν μικρό νά κατεβαίνη άστασιανώς τή σκαλοπάτια του σχολείου τέσσερα-τέσσερα, κνηγούμενος ξοπίσω άπό τόν γυμνασιάρχη, ή όποιός πάνω στο θυμό του έκαμε τή άδω μαστούνια κομμάτια!...

Ο Βλάσιος Γαβριηλίδης κατά την εποχή που πρωτοήθε στίς Αθήνας